

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Κ Ο Σ Μ Α

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατά τὴν κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

Π Ο Ν Η Μ Α

ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ.

ΜΕΤΑΤΥΠΩΘΕΙΣΑ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΔΙΑ ΔΑΦΑΝΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΡΤΗ

ΧΑΡΑΔΑΜΠΟΥΣ Κ. ΣΥΝΔΟΥΚΑ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

1869.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΕΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν κδ' τοῦ Αὐγούστου Μηνός.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀγίου. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δίς.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστητώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιᾷσει γεραίροντες, πάσης εὐκοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει Κοσμοῦν τὸν Θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμπαντα, καὶ πρὸς γινῶσιν θείαν ἀνθρώπων πλήθη, διδαχαῖς ποικίλαις, καὶ λόγοις θείοις ἐπαλείφαντα, ὑπογραμμὸν τὸν τῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐν Ἀποστόλοις Ἱερομάρτυρα.

Ἕτερον προσόμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημή-
σωμεν τὸν Χριστολάτρη, τὸ τῆς εὐσεβείας
υπόδειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ
τὰ ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πάντας γνῶ-
σει τῇ θείᾳ πλουτίσαντα, καὶ πάντων τὰ ἦθη
κατακοσμήσαντα, ἀναργύρους τὰς διδασκαλίας
προχέοντα πᾶσιν, ἐν Ἱερεῦσιν ἐκλάμπαντα, ὃν ὁ
Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον ὁμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν σύνταγμα, ἐγκωμίων
ἄνθεσιν ἐπιλέκτοις, τοῦ Χριστοῦ θεραποντος
στεψόμεν Κάραν τὴν Ἀγίαν χρεωστικῶς, τὴν
τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, τὴν χάριν δαψιλε-
στάτην καταχέουσιν, καὶ νόσους πολυτρόπους
ἀπελαύνουσιν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισαμένην, ἀν-
τάξιον τῶν πόνων, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν,
ἣν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατο ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δίξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἅγιστον, καὶ τὸν
Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικῶς ἐπ' ὅμων
ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας
πᾶσι διέσπειρας, ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἰα-
μάτων δαψιλενόμενος ὅθεν κατὰ Παῦλον τοῖς
πᾶσιν ἐδόξας ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε

ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, Μαρτύρων
ἐγκαλλώπισμα, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς
τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεύων,
ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ σοῦ τῇ Σαρῶ προσιόν-
των τῇ ἀγίᾳ, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβά-
σμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;

Προκείμενον. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

^{κεφ.} ^{μγ'} 9. **Π**ᾶδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα,
καὶ συναχθῆσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ
ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν;
Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ
εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς
Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ
πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου
οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ
εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ
ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλό-
τριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι
ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου
ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέ-
γει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

^{κεφ.} ^{γ'} 1. **Α**ἱκαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφηται αὐ-
τῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνα-

ναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἐρ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κολᾶσθωσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐκ-
 τοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπι-
 σκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρίνουσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ
 βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

^{Κερ.}
 1. 46. **Α**ἱ καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διά-
 ῥημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκε-
 πάζει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπίζει αὐτῶν. Λή-
 ψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν
 Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύ-
 νην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψε-
 ψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον
 ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ
 τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστρα-
 πῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν
 ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται
 χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕψωρ θαλάσσης, πο-
 ταμοὶ δὲ συγχλύουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς
 πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτοὺς, καὶ
 ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπρα-
 γία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς

καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ
 κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·
 ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία
 παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α΄.

Τί σε προσκαλέσωμεν τρισμακάρ, Μύρτυρα, ὅτι ὑπὲρ
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας; κήρυκα, ὅτι
 τὸν τόνον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖς πᾶσιν ἐκήρυ-
 ξας. Ἀπόστολον, ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπο-
 στολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας· Μοναστὴν τε, ὅτι τὸν
 σὸν βίον, ὥσπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως ἐγκα-
 τέλιπες· Ἱερέα, ὅτι ἱεουργῶν, σεαυτὸν ὥσπερ θυσίαν κα-
 θάραν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευς, τοῦ
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ὁμοιον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡγώ-
 νισαι, τίς διηγῆσεται; Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρω-
 τας, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνὰ πᾶσαν Πόλιν προσγινομένους
 σοι διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπείληφας τὴν
 τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, αἰτούμεν σε παν-
 σεβάσμιε, ὡς παρρησίαν εὐράμενος παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ,
 εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Αποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήσει πρότερον τὸν
 βίον, ἀγνιστάμενος καὶ ἀπαθεία ἀνθ' ὧν ὁ Χριστὸς πλου-
 σίαν τῶν θαυμάτων κεχορήγηκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μό-
 νος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζων, καὶ θαυμαστῶν ὁ
 πῶν θαυμάτων χορηγὸς τοῖς ἐν τῇ γῇ Ἀγίοις· ὅθεν καὶ
 ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σοφίᾳ προσιόντες τῇ Ἀγίᾳ μετ' εὐ-
 λαθείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς,
 ἄφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι πανσεβάσμιε,

διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ κολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ὅμοιον.

Ὅ τὰ ὕδατα Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ὅλην ρυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διειδὲς, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν παντὸς τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ὅσιε Πάτερ, τοῖς ὁπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἴχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωκας, κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα, ἡγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἄνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοι κατὰ σάρκα σωτηρίας· ἀλλ' ἵνα πάντες τινες διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸ δυνατόν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὥσπερ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθῃς κράζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸτ Στίχον. Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀριοτεὺς ὡς ἀήττητος, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἔννοιαν εὐθαρσῶς διήλεγξας, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ Πνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τρόπαια τῆς

νίκης κατὰ πάντα, ἀναστήσας τόπον Πάτερ, στεργηφορῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑψηλὴν ἀπαταν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἱερότατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾷ ἀξιόγαστε, ταῖς τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς στάχους ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθέοις, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σῷ Δεσπότη εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσιν.

Ἀρετὴν πᾶσαν ἡσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντος ὑπόδειγμα, Κοσμᾷ ἀξιόγαστε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἱλασμόν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι καὶ σωτηρίαν, καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμᾷ Ἱερώτατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνωμεν, μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἱεραῖς σου διδασκαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐωδέστατον. Ἀγγελῶν συνόμιλλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηγε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφρευτε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὡδαῖς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων ἐμπρέψαντα, θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμᾷ τὸν ἀοίδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος. Τὸ Τροπᾶριον τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν ᾠ. Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος ᾠ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀβραγᾶς ὅσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητὴς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν ὥσπερ φάσγανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ βελίαιρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρα τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσταν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Ἦχος πλ. ᾠ.

Τὸν συνάντησον Λόγον.

Εὐσεβείας τὸν σπόρον ἐνσπείρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ θράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν, ἀνθρώπων ἅπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν οἷά περ στάχους.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τοῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σὲ, χαῖρε ἀχίμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων κα. προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος β'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ σου, ἅτμῃσιν ἀνευφημοῦμεν, ᾧ Θεηγόρε, πόθῳ τε προσπίπτοντές σου Σορῷ τῇ θείᾳ, κομιζόμεθα πλουσιῶς, λύσειν παντίων νόσων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένε· ἅπαντα γὰρ δυνατό σοι πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὃν τινα καὶ δυσωπούσα μὴ διαλείπῃς, ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν πύρρος τῆς Κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ ᾠ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις. Προκείμενον. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ζήτει τῇ κς'. Ὁκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὸν νοῦν ἀναπτερώσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παιδιόθεν ἀσκήσει καὶ μελέτῃ συζήσας τῇ κατὰ Θεὸν ἐκ τοῦ Ἀθῶνος ὥρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ τὰς διψώσας ψυχὰς, πλουσιῶς ἐπότισας, τῇ ἐπομβρίᾳ τῶν λόγων σου, ἃς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώσεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας, εἰσελθε δούλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ ᾠ. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσματληάτην Φαραῶ.

Ὅς Ἱερεὺς τοῦ Δεσπότης γνήσιος, Ἱερουργῶν τῷ Θεῷ καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, τὴν πίστιν διετράνωσας, δόγμασιν Ὁρθοδόξοις, καὶ λόγοις πάντας καθοδηγῶν πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἀνείλκυσας.

Υπογραμμὸν Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σοφῆ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα ἀκριβέστατον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄντως ἀλάθητον, ἣν διικρατοῦντες σωθείημεν.

Ποῦ σοῦ Δεσπότης τὸν Σταυρὸν ἐβάστασας, σὺ διὰ βίου πάντες, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράστια, τοῖς πό-

θω προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβείαις, τὰς προσβο-
λὰς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθήμεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον ἀληθῆ γινώσκοντας, καὶ προστασίαν βρο-
τῶν, πάντων καὶ μεσίτιν, πρὸς ὃν περ' ἀπεκύητας, πε-
ρίσωζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατὰ σοι, τὸν πάντων κτί-
στην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ελεπρωμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν κακωδίαις,
Ανακάθαρον ταῖς ἱεσείαις σου Μάκαρ, καὶ ἀπόπλυνον φωτὶ
τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως καὶ γὰρ δοξάζω, τὸν σὲ δοξάσαν-
τα Κύριον.

Ἀποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς Θεὸν
Ανεπτερώθης Τρισμάκαρ, καὶ προσέδραμες Χριστῷ, ὡς
Ἱερεὺς πανάριστος, προσενεγχὼν ὡς θῦμα, αἷμα τὸ σὸν
καὶ ἀκροθύμιον.

Τὴν χερσωθεῖσαν μου ψυχὴν, ἀνάδυσον καρποφόρον ἀρετῶν
Ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις τὴν ἰσχύν τε-
λεῖν καὶ μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῷ
τὰ θαυμάσια.

Εσκοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τριχυμίαις,
Καταφαίδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ καταύγασον
Ἀγνὴ φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σοι, ἵνα τοῦτον δοξάζω, καὶ
σὲ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποταμούς ἐξήρανας τῆς ἀσεθείας, προσριφεῖς τοῖς ρεύμασι
Τοῖς ποταμίσις Ἀριστεῦ, καὶ στεφηφόρος ἀνέδραμες πρὸς
αἰωνίους σκηνάς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Πτὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεχοῦσα, τῆς ψυχῆς καταύγασον
Τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἀγλὴν τῆς καρ-
δίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυτον Δέσποινα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ερχοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὐρεῖν ἔλεος, καὶ γὰρ
Επλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύστης γενόμενος.

Ερχοιμι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλβιε, λύσιν λαβεῖν
Τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Εὔροιμι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀνατέθukas, Μάρτυς Χρι-
Στοῦ, εὐπροσώπως στήμαι, παρρησίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Πλεόν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἰκέτῃ ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱόν,
Πρὸς αὐτὸν χρωμένη, πανσθενεστάταις μεσιτείαις σου.

ᾠδὴ α'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ποταμίον ρεῖθρον, τῇ προσρίψει σου Πάτερ ἡγίασας,
Τριήμερονυκτεύσας, ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου,
Ὁν μὴ διαλείπῃς ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύων, ὅπως ῥυσθώ-
μεν τῆς Κολάσεως.

Πῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος τὴν Τριά-
Δα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανῶς ἀνεκήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν,
Τρισὶ δὲ ταῖς προσώποις, Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Πο δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀποκρουσά-
Μενος, μύρω τῆς Τριάδος, νουνεχῶς Πάτερ προσέδρα-
Μες φέρων ὥσπερ θῦμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσπότη,
Οἶμα σὸν Ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Πτὸ φῶς τετοκυῖα, τὸ τῆς τριφεγγοῦς Τριάδος με φῶ-
Τισον, τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν
Δειλαιον, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτριαν οὐκ ἔχω,
Πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπείρανδρε.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Πλαρωτάτη φωνῇ, καὶ λόγοις πειθων Μακάριε, εἴλκυσας
Πάντα πιστὸν πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπιγνώμο-
Νας τῆς θεοσεθείας, ἐνδεικνὺς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Γερουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθυκας ἵνα καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνὸς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπότη σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῇ τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς μονασταῖς ποδηγόν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κατέλι-
πες τὸ σὸν ζῆν, οὐπερ ἀντεχόμενοι, ἐπαναστραφεῖν ἐξ
ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γνῶσιν θείαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὴν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον,
καθικετεύω σεμνὴ, ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως,
καὶ πταισμάτων, ταῖς εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου.

Κοντάκιον. ᾠδὴ ἦχος δ'.

Τῆς Αἰτωλίας προελθὼν Θεοφόρε, καὶ ἐν τῷ Ἀθῷ μο-
ναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεὶς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν
τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκέρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χρι-
στῷ προσήγαγες παμμαχάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων
ὄντως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος,
τὸν κήρυκα τῆς Ἠστέως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ λόγου, τῶν
Ἱερέων ὑπογραμμὸν, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν
ῥῥαῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, καὶ ἐγκομίαν ἄνθεσι κατα-
στέψωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἀγίαν, ἐξ ἧς ἀφθονα προχεῖ-
ται τὰ ἰάματα, καὶ δαψιλῇ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖ-
ται τὰ θαυμάσια, ἦν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προ-
σείπωμεν. Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας ἐκτεμὼν τῇ
δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ εὐσεβείας τὸν σπόρον τοῖς
ὡσὶ καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπείρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως
κῆρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος. ἦν περισῶζε διὰ
παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου. ἔχεις γὰρ
παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπα-
δὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύ-
σει τοῦ αἵματος.

Ἐφ' αὐτῷ Μηνὶ καδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.

Κοσμᾶς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,
Κόσμον λιπὼν πρόσκαιρον ἀγήρω ἔχει.
Θάνατον διὰ βρόχου Κοσμᾶς εἰκάδι τετάρτη.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΚΟΣΜΑ.

Οὗτος ὁ τῇ ἀληθείᾳ Ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Διδάσκαλος, καὶ Κῆρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἑνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον· γονέων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατράφεις, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ, καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτον χρόνον εἴκοσι, ἴσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβιάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖ-
 νους ἄρχισε μὲ φήμην μεγάλην εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπαιδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικοὺς του συμμαθητάς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Διδά-
 σκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λο-
 γικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Ἰζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόδου, ὅστις ἐκεῖ ἐσκολάρχησε μετὰ τὸν σοφώτατον Βύγένιον. Ἦτο δὲ ἀκόμη
 λαϊκὸς Κώστας καλούμενος, πλὴν καὶ εἰς τὸ σχῆμα ὄντας τῶν λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ Σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἠγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἐγύμναζε πρὸς τελείαν
 ἀσκήσιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακὴ τύχη ἢ περίφημος ἐκείνη Σχολή, ἀνα-
 χωρήσαντων τῶν Διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένῃ ὡς τὸ
 ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώστας ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν
 εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου. Καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη Μο-
 ναχὸς, καὶ εἰς τοὺς πόρους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότητα.
 Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης Ἐφημερίου, προτροπῇ σοφ-
 οδωτέρᾳ καὶ δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. Εἶχε
 δὲ πόθον πολλὸν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς
 ὄντας, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς Ἀδελφούς του Χριστιανοὺς ἀπὸ ἐκείνα
 ὅπου ἔμαθε. Καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί,
 ἔχουν μεγάλην χρεῖαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καὶ ὅτι χρέος ἔχουν ἐκεῖνοι,
 ἐποῦ σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικὰ, καὶ αὐλάς, μεγάλων,

καὶ νὰ ματαιώνωσι τὴν σπουδὴν τους, διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτον, καὶ
 ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδασκῶσι μέλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῶσι
 μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσουν μισθὸν
 Οὐράνιον, καὶ δόξαν ἀμάραντον. Ἀλλὰ μὲ ὅλον ὅπου εἶχε τόσον πό-
 θον, καὶ ζῆλος πολὺς ἀνέπτεν εἰς τὴν ἱερὰν του καρδίαν, διὰ τὴν
 ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ὅμως πάλιν καὶ συλλογιζόμενος πόσον εἶναι
 μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγγεῖρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὡς
 ταπεινῶφρων, καὶ μέτριος δὲν ἐτόλμησε ἀπ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρή-
 σῃ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θεῖαν βούλησιν. Ὅθεν θέλωντας νὰ δο-
 κιμάσῃ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θεῖαν Γραφήν· καὶ
 ὦ τοῦ θαύματος! εὗρήθη εὐθὺς ἔμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀπο-
 στόλου, ὅπου λέγει· «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ
 ἑτέρου ἕκαστος» (ἀ. ἰ. 24) ἤγουν· ἂς μὴ ζητῇ τιμὰς μόνον τὰ
 συμφέρον τὸ ἐδικόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του.
 Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν του τοῦ-
 τον καὶ εἰς ἄλλους Πνευματικούς Πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν
 παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινουπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ
 καὶ τὸν ἀδελφόν του διδάσκαλον Χρύσανθον, ὅστις καὶ τὸν ἐδειξε καὶ
 μερικὴν τινα τέχνην Ῥητορικὴν, διὰ νὰ ὁμιλῇ τέχᾳ μὲ κάποιαν μέ-
 θοδον. Φανερώσας λοιπὴν καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστέρους Ἀρχιερεῖς,
 καὶ Διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμόν του, καὶ εὐρὼν ὅλους συμφώνως
 παρακινούντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἔγγραφον
 ἄδειαν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχεύοντος Σαραφείμ τοῦ ἐκ Δελβίνου, καὶ
 οὕτως ἄρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας
 τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ χωρία τῆς
 Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ναύπακτον, εἰς Βρα-
 χῶρι, εἰς Μεσολόγγιον, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς
 Κωνσταντινούπολιν· καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σω-
 φρόνιον, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἄδειαν, καὶ εὐλογίαν, ἄρχισε
 νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερ-
 μότητα, καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ Δουκάνησα,
 καὶ διδάξας τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ πράττουν ἄξια
 ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκεῖθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ
 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖθεν Μοναστήρια, καὶ Σκή-
 τας, καὶ διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀνα-

γινώσκοντας τὰ θεῖα βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνήθεις δὲ νὰ ὑποφέρῃ περισσώτερον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλοὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὄρους χωρία, ἐπῆγε κηρύττωντας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βόρροιον, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας. Αἰτωλίας, ἔως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν, καὶ τὴν Πρόβεζαν. Ἐκείθεν δὲ ἐπλευσεν εἰς τὴν Ἀγίαν Μαῦραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ὅπου ἂν ἐπῆγαιεν ὁ Τρισυμμάχιστος, ἐγίνετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἤκουαν μετὰ κατανύξεως, καὶ εὐλαθείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων του, καὶ ἀκολούθως ἐγίνετο καὶ μεγάλη διόρθωσις, καὶ ὠφέλεια ψυχικὴ. Ἦτο δὲ ἡ διδασκαλία του, καθὼς ἡμεῖς αὐτίκοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλουστάτη, ὡς ἐκείνη τῶν ἀλίστων. Ἦτο γαλλήνιος, καὶ ἡσύχιος, ὅπου ἐφαίνετο καθολικὰ νὰ ᾔνοι γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἡτύχου Ἀγίου Πνεύματος. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ ἱερός οὗτος Διδάσκαλος μετὰ τὸν σπὸρον τῆς ἐνθέου Δικασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἀνωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίωσε τὰ λόγια του μετὰ τὰ ἀκούσθησθαι σημεῖα, καὶ θαύματα, καθὼς ποτὲ διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίωσε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων του. Διότι εἰς τὴν Νῆσον ταύτην ἦτον ἕνας πτωχὸς ῥάπτης, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ ξηρὸν, καὶ ἀνενέργητον. Οὗτος λοιπὸν προσδραμὼν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδέετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ δὲ ἐπαραινόμενος αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ εὐλασίαν εἰς τὴν διδασκαλίαν του, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν εὐσπλαγγνίσθῃ. Ὑπῆκουσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν του, ὡς τοῦ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη τελείως ἰατρευμένος. Ἄλλος πάλιν παράλυτος, ἀκούωντας τοῦτο τὸ παράδοξον ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μετὰ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας του, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶντας τὸν Ἅγιον. Εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀσώως, ἦτον ἕνας εὐγενής, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν εἰς τὰ αὐτιά, ὅπου ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἦτο σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή του. Οὗτος πηγαίνωντας μετὰ εὐλασίαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρά, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε τετραπευμένος. Εἶναι

ἕνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κουρουνοί· ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον περνῶντας ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον εὐκαιρὸν, ὅμως διὰ νὰ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα, καὶ τοῦ τὸ ἔφεραν, καὶ βάνωντάς το εἰς τὸ στόμα του, ἔπιεν ὀλίγον τι, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσε παραδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο, νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἱαματικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει κάμνια Ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδασκαλίαν του ἔξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνήθισε, καὶ ὅπου ἔμελλε νὰ σταθῇ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε, καὶ ἐκατασκεύαζαν ἕνα Σταυρὸν ξύλινον μεγάλον, καὶ τὸν ἔστησαν ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀκουμβίζοντας ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὅποιον ὡς λέγουσι τοῦ τὸ ἐκατασκεύασεν ὡς ἂν ὁ Κούρτ Πασιᾶς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνοντας ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν, τὸ μὲν σκαμνί τὸ διέλυε, καὶ τὸ ἔπερνε μαζὶ του, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαιεν ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμεινε ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Κηρύγματος του παντοτεινῆς. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ παζαρίου τοῦ Ἀργοστολίου, ἦτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἄρσεν ὁ Ἅγιος ἕνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέδωκεν ἕνα νερὸν θαυμαστόν, τὸ ὅποιον φαίνεται ἔως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοστεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἀπέρασεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνοδευόμενος μετὰ περισσώτερον ἀπὸ δέκα καίκια γεμάτα ἀπὸ εὐλαθείας Κεφαλληνίας. ἄλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Καὶ ἐκείθεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς Κορφοὺς, ὅπου καὶ ἐδεξιώθη μεγάλως παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσων τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀγίου, οἱ τῆς πόλεως προστεύοντες τὸν φθόνον φοβούμενοι, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον, καὶ οὕτως ἕνα μὴ αἴτιος γένηται σκανδάλων, καὶ ταραχῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκείθεν ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερὸν μέρος τῆς στερεᾶς, ἦγον τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον Ἀρ-

γιοι Σαράντα, και εκεί ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς, περιπατῶν και διερχόμενος τὰς βαρβαρικάς ἐκεῖνας Ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ τελείως ἡ εὐσέβεια, και ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ, διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν, ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσε Χριστιανοί, και διὰ τὰ πολλὰ κακὰ και φόνους και κλεψίας, και ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, και παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοῦ ἀσεβεῖς ὅθεν εἰς τούτων τῶν Χριστιανῶν τὰς κεχερωσμένας, και ἐξηγριωμένας καρδίας, σπείρας τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ λόγου ὁ Ἱερὸς Κοσμάς, ἔκαμε, συνεργούσης τῆς Θεῆς Χάριτος, πολλοὺς και μεγάλους καρπούς· διατὶ τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπράυνε, τοὺς ἀσπλάγχχνους και ἀνελεήμονας, ἐδείξεν ἐλεήμονας, τοὺς ἀνευλαβεῖς ἔκαμεν εὐλαβεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς και ἀγρίους εἰς τὰ Θεῖα ἐμάθησε, και τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, και ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔφερεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν και διόρθωσιν ὥστε ὅπου ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐφάνη ἓνας νέος Ἀπόστολος.

Ἐκατάστησε Σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τὸσον Ἑλληνικὰ, ὅσον και Κοινὰ, τὸσον εἰς τὰς χώρας, ὅσον και εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδία εἰς αὐτὰ, και νὰ μαθάνουν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, και ἐκ τούτων νὰ στερεώνωνται μὲν εἰς τὴν πίστιν και τὴν εὐσέβειαν, νὰ ὁδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν και πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς πλουσίους και ἡγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματένιας, πρὸς δώδεκα γρόσια τὴν κάθε μίαν, και τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτεὶνὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζονται καθὼς πρέπει τὰ παιδία τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον και ἡγόραζον βιβλία πατερικά, και χριστιανικαῖς διδασκαλίαις, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, και μπόλιας, και χτένια, ἀπὸ τὰ ὁποία τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὅπου ὑπέσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένεια, και νὰ ζῶσιν ἐνάρετα, και χριστιανικά. Τὰ δὲ κομπολόγια, και σταυροῦδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοράζοντας.

Ἔῃτε τεσσαράκοντα, ἢ πεντήκοντα Ἱερεῖς, ὅπου τὸν ἡκολούθουν κατόπιν, και ὅταν ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐπαγγέλλε πρῶτον εἰς τοὺς Χριστιανούς νὰ ἐξομολογηθῶν, νὰ νηστεύσουν, και νὰ κάμουν και ἀγρυπνίαν, και μεγάλην φωτοχυσίαν. Ἔῃτε γὰρ ἐπίτηδες κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα χωροῦντα κάθε ἓνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὁποία διαλύοντας τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοιρᾶζοντας εἰς ὅλους κηρία δωρεὰν, ἔβαλλε τοὺς Ἱερεῖς και ἐδιδάξαν τὸ Ἅγιον Εὐχέλαιον, και ἐχρίοντο ὅλοι οἱ Χριστιανοί, και εἰς τὸ τέλος ἔκαμεν τὴν διδασχὴν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἡκολούθει λαὸς πολλός, δύο και τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἐσπέρας, και ἡτοίμαζαν σακκία πολλὰ ψωμί, και καζάνια σιτάρι βρασμένον, ἔπειτα τὸ ἐπήγαιναν ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ διαβῇ ὁ λαός, και οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνο, και ἐσυγχώρουν ζώντας και τεθνεώτας.

Ἐνῆργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ και ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανιτίαν, ὁμοίως και εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐνας Τοῦρκος ἀξιωματικὸς, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινημένος τόσο μῖσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μίαν φορὰν καθαιλικεύοντας τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, και νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ τρέχωντας τὸ ἄλογον τὸν ἔρριξε κάτω, και ἐσύνητριψε τὴν δεξιὴν του πόδα, και γυρίζωντας εἰς τὸ σπῆτι του, εὔρε τὸν υἱόν του ἀποθαμμένον· ὅθεν μετανοήσας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, και ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τοῦ Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ἐπῆγαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἅγιον, και νὰ ἀκούσων τὴν διδασχὴν του, και ἐπειδὴ ἦτον καλοκαίρι, ἐκοιμήθησαν ἐξω εἰς τὸν κάμπον, και πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς ἶδον ἓνα φῶς εὐράνιον, ὡσάν σὺνγερον, ὅπου ἐσκέπαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἅγιος, τὸ ὁποῖον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανούς· ὅθεν τὸ πρῶτ' ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν του ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν του, και ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἄλλος πάλιν Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν Καβάϊαν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερόν του. Οὗτος ἀκούωντας διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δούλόν του, παρακαλῶντάς τον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχηθῇ, και διὰ μέσου του ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομάζωντας τὸν ἐκυτόν του ἀμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τοῦρκος τὸν δούλόν του μὲ ἓνα ἀγγεῖον νερόν, παρακαλῶντας τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλογήσῃ.

Τότε βλέπωντας τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ Τούρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμψύχου νὰ κάμῃ δύο προστάγματα, νὰ μὴ πίνῃ ῥακί, καὶ νὰ μυράσῃ τὸ δέκκτον τοῦ πλούτου του εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀπ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νερόν· καὶ πίνοντάς το ὁ ἀσθενής, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ τὸ Φανάρ' εἰς τόπον λεγόμενον Λακούρσι ἕνας Τούρκος ἐξουσιαστής τοῦ τόπου βλέπωντας τὸν Σταυρόν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδαξε, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγων βλέπωντας, τὸν εὐχαλεν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτί του, διὰ νὰ κάμῃ δύο στύλους τοῦ κρασβάτου του, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθύς, ὡς τοῦ θαύματος! γίνεται ὡσάν ἕνα; φοβερὸς σεισμός, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιόμενος ὡραν πολλήν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὁδόντας του, ὡσάν δαίμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο Τούρκους, ὅπου ἐδιδάσκον ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ἐαυτὸν του, ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκῆς ὀργῆς, διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔλαβε, καὶ εὐχαλε τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅθεν μόνος του τὸν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον καὶ προτῆτερα, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπήγαινε, καὶ τὸν ἐφίλει μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἄλλην φορὰν ὅπου ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ ἱερός Διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τούρκος εἰς προσκύνησίν του, καὶ ἐδιηγείτο παρρησία εἰς ὅλους τὸ θαῦμα, καὶ ἐζήτει ταπεινῶς τὴν συγχώρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγχε τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅπου φοροῦν στολίδια, τὰς ἐκατέπεισε διὰ τῆς διδασκίας του νὰ τὰ ἀπορρίψουν ὅλα, τόσον ὅπου καὶ μερικαὶ ἐμαυροποροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόριτζαν εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μετὰ πολλὰ φλωρία, καὶ ἄλλα στολίδια περιττά· ταύτην τὴν γυναῖκα ἐσυμβούλευσε πολλὰκις ὁ Ἅγιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδιὰ, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε· τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς τὰ στολίδια, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ ὀγλίγωρα· καὶ ἐπειδὴ οὕτε τότε ἐκαταπίσθη, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὗρεκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθαμμένον τὸ τέκνον τῆς, καὶ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπειθειάν τῆς ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσε.

Ἄλλιν, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ὅπου ἐπήγαινον, ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴ κάμουν παζάρια τὴν Κυριακὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀκούουν τὰς Ἱερὰς Ἀκολου-

θίας, καὶ τὰ θεῖα λόγια, ὅσοι τὸν παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίδευε μετὰ διάφορα παιδευτήρια· ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον Χαλκιάδες ἔως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἕνας πραγματευτής, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγματευθῇ τὴν Κυριακὴν, εὐθύς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δραμῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ζητήσας συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Ὁμοίως εἰς τὴν Πάργαν ἕνας ἐργαστηριάρχης, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν, ἐπιάσθη τὸ χεῖρ του Ὁμολογήσας δὲ τὴν ἁμαρτίαν του ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νοουηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν, ὁμοῦ καὶ τὴν ποθυμμένην ἰατρειάν τῆς χειρὸς του. Κατὰ τὸ Ἐπρόκεινον ἔτυχε μία γυναῖκα, καὶ ἐζύμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὐχαλε τὸ ψωμί ἀπὸ τὸν φούρνον, τὸ ἥρε κόκκινον ὡτὰν νὰ τὸ εἶχε ζυμώσῃ μετὰ τὸ αἶμα· ὅθεν προσιπύτουσα εἰς πόδας τοῦ Ἀγίου, ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα μέρη, δικτὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του ἄλλου τὸ μουλᾶρι του, καὶ ἄλλος ἐδαίμονίσθη, καὶ ἄλλος εὗρε τὸ παιδί του ἀποθαμμένον.

Εἰς ἕνα χωρίον τῆς Καστορίας ὀνομαζόμενον Σέλτζα, μία γυναῖκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ νερόν, μετὰ τὸ ὅποιον ἐνίψε ποτὲ τὸ πρόσωπόν του Ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ ἐρύλαξε εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐπύτρωσεν ἕνα χορτάρι μετὰ δύο φύλλα μόνον, τὸ ὅποιον ἐγίνε μέγαν, ὅσον ἦτο τὸ ἀγγεῖον καὶ ἔπλεε, πάντα εἰς τὸ νερόν χωρὶς νὰ ἔχῃ ρίζαν, καὶ δὲν ἄλλαξε τελείως τὸ χρῶμα του, ἀλλ' ἔμεινε δροσερόν διὰ ἕνα ὁλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθαύμαζον ὅσοι τὸ ἔβλεπαν, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς ἰατρείας εἰς πολλοὺς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυνή. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσώτερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός, τὰ ὅποια ἡμεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλὰς φορὰς ἔλεγε φανερόν εἰς τὴν διδασκίαν του, ὅτι ἐπροσκαλέσθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόβησίς του τὴν ἔκδοσιν· τὴν ἔλαβε δὲ τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν ἀνείχε στόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ Ἰωάννινα, οὔτε εἰς κἀνένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς

Χριστιανούς, ἐδίδασκε νὰ πολιτεύωνται ὡτάν Χριστιανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀληθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἐξουσιαστάς, ὅπου τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλβανίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἐξω πεδιάδας τὰ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκήρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασιάς ἀκούωντας τὴν καλὴν του φήμην, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθεν ἐμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ τοῦ ἄρσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε ὅπου καὶ τὸ θρονὶ ἐκεῖνο, ὅπου προεῖπαμεν τοῦ ἐκατασκευάσε, καὶ μετὰ κατῆε τὸ ἐνδύσε διὰ νὰ ἀναβαίῃ εἰς αὐτό, καὶ νὰ διδάσκη ἀπὸ ὑψηλᾶ τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μικρότατον τοῦτο γένος τῶν μισοχρίστων Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας ἐδειξεν πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα μὴν ὑποφέροντας νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἑβραῖοι, ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐπῆγαν οἱ θεοήλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασιᾶν τοῦ τόπου πῶς ὁ Ἱερὸς οὗτος Κοσμάς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοῦ Μοσχόβου διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν Ραγιάν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Μοσχόβιαν· ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἡ Θεῖα Πρόνοια τότε τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβουλὴν· ἐπρόξενήθη ὅμως ἀρκετὴ ζημία χρημάτων εἰς τὸ Κοινὸν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἱερὸς Κοσμάς, ἄρχισε νὰ στυλιτεύῃ τὴν πονηρίαν, καὶ τὸ ἀδιάλακτον μῖσος, ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν Χριστιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερὰ ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα, καὶ σαφὲς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία, ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν Πασιᾶν, πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάπισε τοὺς Χριστιανούς νὰ μεταβάλλουν τὸ κοινὸν παζάρι ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπρόξενησε μεγίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε διὰ φανερούς ἔχθρους, καὶ ὅτι εἶναι ἔτοιμοι κάθε καιρὸν νὰ κάμουν κάθε κακὸν εἰς τοὺς Χριστιανούς. Τρίτον θέλοντας νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν Χριστιανῶν τὰς μακρὰς φούντας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὅλα τὰ ἡγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκάθαρτα, ὅτι ἐπιταυτοῦ διὰ τοὺς Χριστιανούς οἱ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι, καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγοράζωσιν ὁλότελ'· καὶ λοιπὸν μὴν ὑποφέροντας πλέον νὰ βλέπουν, καὶ νὰ ἀκούουν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτούς, ἐπῆγαν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν, καὶ τοῦ ἔδωκαν πουργεῖα πολλὰ, διὰ νὰ τὸν εὐγάλη ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμβουλευθεὶς μετὰ τὸν

Χόντζαν τοῦ, ἀπεφάσισε διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένε μετὰ τοιοῦτον τρόπον. Συνήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαινε διὰ νὰ διδάξῃ, νὰ πέρνῃ πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους Χριστιανούς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικούς ἐξουσιαστάς, καὶ οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγαίνοντας λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀλβαντίας λεγόμενον Κολικόντασι, ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνώντας δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικούς ἐξουσιαστάς, καὶ μαθάνοντας ὅτι ὁ Κούρτ Πασιάς ὥριζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζομένην, μακρὰν δώδεκα ὥρας· μαθάνοντας δὲ καὶ ὅτι ὁ Χόντζας τοῦ Πασιά ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπεῖρε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδαξε, πλὴν δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος τοῦ εἰς τὸν Χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐμποδίζον πρὸς ὥραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστάς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσουν· ὅθεν λέγωντάς τοις ὁ Ἅγιος νὰ μὴ ἐξατάζουν περισσότερον, πέρνει μαζί του, τέσσαρας Καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνον, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν Χόντζαν. Ὁ Χόντζας καμύνηται καὶ τοῦ λέγει, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασιά, ὅστις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συνομιλήσουν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν Ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασιᾶν, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν του. Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν· ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὅπου τὸν ἡξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἀποστολικοῦ Κηρύγματος μετὰ Μαρτύριον. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τοὺς Καλογήρους, ὅπου τὸν συνώδευαν, τοὺς λέγει ἐκείνο τὸ Παλμικόν· ἀδιήλομεν διὰ πυρὸς, καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν· καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολογεῖ μετὰ Παλμούς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὁλότελα κανένα σημεῖον λύπης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαινόμενος χαριστάτος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς νὰ ἐπῆγαινε εἰς χαρὰς καὶ ξεφαντώματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἑπτὰ δῆμιοι Τοῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον, καμυνόμενοι τάχα,

πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν· ἀλλ' ὅταν ἐμάκρυναν ἕως δύο ὥρων διάστημα, τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν ἕνας μεγάλος ποταμός, καὶ οὕτω ξεπεζεύοντες τον, τοῦ ἐρανέρωσαν τὴν προσταγὴν, ὅπου εἶχαν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασιᾶν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προτευχθεὶς εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστῶν καὶ δοξάζωντάς τον, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα σηκωθείς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ πύχθη πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, ὅπου φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰ χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγωντάς τους ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χεῖρά του ὡτὰν νὰ εἶχαν τοῦ τὰ δέση. Ἐπειτα ἀκούμβισε τὴν ἱερὰν του κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ ἕνα σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὅπου τὸν ἐσφιγξάν, ἀπέταξε τὸ Θεῖον πνεῦμά του εἰς τὰ Οὐράνια, καὶ οὕτως ἠζιώθη ὁ Τρισμακάριστος Κοσμᾶς, ὁ κοινωφελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τοῦ Κόσμου Κόσμος· ὁ εὐκοσμιέστατος, νὰ λάβῃ διπλοῦς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσαπόστολος, καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, ὄντας εἰς ἡλικίαν ἐξήντα πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λεῖψανον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι, τὸ ἔσυραν, καὶ τὸ ἐβρίψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτο, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὑρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἕνας Ἱερεὺς εὐλαβὴς, Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, Ἐφγμέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς Ὑπερχρίας Θεοτόκου τῶν Βίσοδιων· οὗτος λέγω ἐμβαίνωντας εἰς ἕνα μονόξυλον, καὶ κάμνωντας τὸν Σταυρὸν του, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ παρευθὺς, ὡς τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ὅπου ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, καὶ ἐστέκετο ὀρθιον, ὡσάν νὰ ἦτον ζωντανόν· ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ἄμα, καὶ τὸ ἀγκαλιάζει, καὶ τὸ εὐγάζει ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ καθὼς τὸ ἐσῆκωσεν, ἔτρεξεν αἶμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ Ἁγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μὲ τὸ ῥάσσον του τὸ ἤγαγεν εἰς τὴν ἄνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Βί-

σοδίων ἐν τῷ Χωρίῳ Κολικόντασι, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγράδοις Ἰωάσαφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἁγίου, ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρτ Πασιᾶς ἐμετανόησε διὰ τὴν ἐγέλασθον, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἁθῶν καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐμήνυσεν εἰς τὸν Χόντζα του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου, ὅπου εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἄνωθεν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται, ὅτινες πηγαίνοντες εὗρον ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, καὶ διὰ νὰ λάβουν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ Μαρτυρίου του, τὸ ἐξέβλεψαν ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ Χριστιανοὺς, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἦτον τρεῖς ἡμέρας μετὰ εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Ἰωᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὁμοῦς κάμμιαν διαφορὰν, ἢ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζε ὅλον, καὶ ἐφαίνετο ὡσάν νὰ ἐκοιμᾶτο· καὶ ἀρ' οὗ τὸ ἡσπάσθησαν εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὴν ἰδίαν τάπην, ὅπου καὶ ἀνυγέρθη ὁ Θεὸς αὐτοῦ Ναός, ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνυγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐρεζῆ· τρόπον. Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἐτι ζῶν, τὴν Ἀλβανιτιάν, εἰς τὰ μέρη τῆς Τεπελένης, ἀνταυιώθη μὲ τὸν Βεζῆρ Ἀλῆ Πασιᾶ Τεπελιανιώτην, ὁ ὁποῖος τότε ἀκόμη ἦτον Μπέγης, καὶ μάχιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασιᾶ· ὅθεν ἀνταμώνωντάς τον ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὀντζιάκι του ἔχει νὰ λάβῃ αὕξιν μεγάλην, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γένῃ μέγας Ἡγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην· ἔχει νὰ κυριεύῃ πόλεις πολλὰς, καὶ τὴν Ἀλβανιτιάν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιᾶ ἔχει νὰ τὸ κυριεύῃ μετὰ καιρὸν. Μετὰ χρόνους γοῦν τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβον πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἁγίου, καὶ λαμβάνοντας αὕξιν μεγάλην ὁ κραταιότατος Βεζῆρ Ἀλῆ Πασιᾶς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιᾶ, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἁγίου· ὅθεν ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Μπεράτι, ὁ Βεζῆρ Ἀλῆ Πασιᾶς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἁγίου, καὶ κράζωντας τὸν Δεσπότην τὸν Βελαγράδων, ἀνεβίβον τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιερατεύσαντος Βελαγράδων, τὸν ἐπροσέταξε νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενον, ἐπεὶ τὸν ἐγνώρισεν ὡς ἀληθὴ ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Προφητείαν, καὶ διὰ ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινὸς παρέλευσιν λοιπὸν, ἔγινεν ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἁγίου, οὗ τινος ἡ σεβασμία κίρα ἡργυρώθη εὐθὺς διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου Ἡγεμόνος Βεζῆρ Ἀλῆ Πασιᾶ. Παρευθὺς

δὲ προσταζόντας νὰ γένῃ μία κοινὴ συνδρομὴ ἐδιόρισε, καὶ ἐκτίσθη ὁ περίφημος Ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων αὐτός ὁ Θεὸς· Ναός διὰ συνδρομῆς, καὶ παρακελεύσεως, καὶ ὑψηλῆς προσταγῆς τοῦ κραταιοτάτου καὶ ὑψηλοτάτου Βεζήρ Ἀλῆ Πασιᾶ Τεπελενιώτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγράδοις Ἰωάσαφ ἀνεψίου τοῦ πρώην Βελαγράδων Ἰωάσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὅπου τὸν ἐξενταφίσαμεν ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρινοῦς τόπους ἠκολούθει ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατρειάν της, καὶ καθὼς ἶδεν ὅπου ἀνοιζαν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἰατρεύθη τελείως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐνας ἀπὸ τούτους δημίους, ὅπου ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπαυκαμήλαιον του, καὶ γυρίζοντας εἰς τὸν Χόντζαν, τὸ ἔβανεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐπεριέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθεὶς δαιμονισθεὶς, εὐγάλε τὰ ῥοῦχά του, καὶ ἔτρεχε φωνάζοντας, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκητὴν· ὅθεν μανθάνοντας τοῦτο ὁ Πασιᾶς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέφυξε.

Ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ὑστερινὴν διδασχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προῆλθεν χωρίον Κολίκοντασι, ἄφησεν ἐκεῖ ἕνα Σταυρὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν του ἐξέλεπον οἱ Χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον, ὅπου ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν καθὲς νύκτα· ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μὲ τὸν λαόν, καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρὸν ἐκείνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ Βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, εἰς παντοτεστὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Ἀφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασιᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς δι' ἐκείνων ἔλαβον τὴν ὑγίαν τους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Νῆσον τῆς Ναξίας, ὅπου πηγαίνοντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὰ περὶ τοῦ Μαρτυρίου του εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα Ἱεροδιδάσκαλον Χύρσανθον, τὸν αὐτάδελφον τοῦ Ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζίτους μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Ἁγίου, τὰς ὁποίας πέρνουσα μὲ εὐλάβειαν μία γυναῖκα ἐν τῷ καλουμένῳ Νερχωρίῳ, ἥτις εὕρισκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον

ἀσθένειαν, ὃ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτὴν της, μίαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν ὑγίαν της. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στεῖραι γυναῖκες λαμβάνουσαι εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδὴ τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμά, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀζιωθεῖμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Ἰχνη παρμάκαρ τῶν ποδῶν σου, κατεστήριξας ἴχνεσιν ἀλῖων, καὶ σαγνύη Σοφὴ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ἡγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγω τῷ σῷ ποδιγθέντες, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα, μορφὴν βροτεῖαν ἄσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Ἰσχυε λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμήτορα Κόσμου παντός τὸν Μέγαν, Ἱερέα Θεοῦ, βλαστήσασα ὡς ῥόδον οὗ τῆς ὁσμῆς ἐπλήσθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὄλων τοῦ τοκυῖα, ὃν δυσώπει ἅει ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου, καὶ μετὰ τὰ πόθου Δέσποινα προστρεχόντων σου τῇ σκέπῃ.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἅγιον.

Ἱερέων πληθὺς καὶ τῶν Μαρτύρων, εὐφημεῖσε Κοσμᾶ Ἱερομύστα, καὶ Μοναστῶν ὁ δῆμός σε γεραίρουσι, ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Ἀναγύρως τὸν σὸν ἐνσπείρας λόγον, ταῖς διψώσαις καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ἐπαπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας, πόνων τοὺς στεφάνους, ὃ μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Ἰδαγματῶν ἐνθέων σου πληροῦσα, Ἀλθανία ἄθλους τοὺς σου γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου Ναῶ,

τὴν Τριάδα Πάτερ, τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως.
Οἱ δι' Εὐχας Ἐδὲμ ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντι-
 σαθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήσασαν, ἧς ταῖς
 μεριταίαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροίμεν Θεοτόκε.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αγγλὴ τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλαμφθεὶς πρὸς τοὺς
 πόμους ἐξεδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ πάντων
 ἐπισκοπῶν, καθὼς φησὶ τὸ λόγιον, ᾧ καὶ παρεπόμενος ἀ-
 σφαλῶς, ἐξέδωκα, βασάνοις, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα, τὸν
 σὸν Δεσπότην μιμούμενος.

Τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἐνδον λαβὼν σὴ καρδίᾳ σοφίαν ἐ-
 πλούτησας παρὰ Θεοῦ, ἥ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν
 πρὸς γνῶσιν θεῖαν ἤγαγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἓνα Θεόν,
 Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἀναρχὸν Πατέρα, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ
 Θεῷ Πνεύματι.

Μνημεῖον διδασκῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλείπων
 πανόληθι, θεῖου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ Δίκαιος
 ἐξέτινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέλεις ἐν τῷ
 Κόσμῳ ἀφθόνοους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ τοῖς πρὸς-
 τρέχουσι.

Βάτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατεῖδε σε μόνῃ Θεό-
 νυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὅλως ἀκατάφλεκτον μέινασαν, ἡμεῖς
 δέ σε πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς, δοξάζομεν,
 ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὔσαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν
 ἡμῶν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάστας, δι' οὗ
 ἐτέλεις ἐν Κόσμῳ τοῖς προσιοῦσί σοι Μάκαρ ἀφθόρα τὰ
 ἰάματα ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπότη πάνσο-
 φε, διὸ καὶ προσενήνοχας σαυτὸν δεκτὸν ὥσπερ θῦμα, ἱε-
 ρουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε σὴ μεριτεία πάντα μὴ διαλείψης χρω-
 μένη πρὸς ὃν ἔτεκες Κόρη, ὑπὲρ σῶν δούλων πάναγνε
 τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα ὅσα
 καὶ βούλει ποιῆσαι ὡς Μήτηρ τοῦ Βασιλέως.

Εἰς τοὺς Ἁγίους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν.

Τοῖς Θεοφθόγοις σου λόγοις πίστιν ἐτράνωσας, τὸ ζοφε-
 ρὸν τῆς πλάνης διαλύσας Παμμάκαρ, φωτὶ τὸ τῆς Τριά-
 δος, ᾧ παρεστὼς παρρησίαν εὐράμενος καθικετεύων μὴ παύ-
 ση ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεί.

Τὴν τοῦ Λειψάνου σου κόνιν τὴν θαυματόδρυτον, κατέχουσα
 ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ πόλις, ὡς ὄντως θεῖον πλοῦ-
 τον, καὶ θησαυρὸν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεῖ δικαίως,
 ἦν σῶζε ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίαις βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Εὐφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κατέ-
 χουσα ἐκ κόλποις τὸν κοσμήσαντα λόγοις Χριστοῦ τὴν
 Ἐκκλησίαν θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν
 Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλε-
 λώπισμα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων,
 Παύλου τὸν ζηλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν Ἰσα-
 πόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὕπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ-
 δὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγε-
 λίου τοῖς πιστοῖς διετράνωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν
 ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν θεῖαν μετήγαγε, τῇ
 τῶν λόγων πλημμύρᾳ τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας,
 καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν διαλυσάμενος,
 τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερὸν ἀντεισήγαγεν, ᾧ καὶ
 ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ
 ῥυσθείημεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ γ'. καὶ ς'. Ὁ Ἀπόστολος. Ζήτει Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ κοιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπὰ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος.

ΤΕΛΟΣ.

